

Amb despatx a Badalona, l'Emili Cots Moreno ha fet de l'arquitectura la seva professió i perspectiva davant la vida, i ha aconseguit anar-se obrint portes a base de treballar molt i de posar-hi sempre la il·lusió necessària.

El nostre protagonista ens explica que treballa molt en rehabilitacions, i en quina situació es troba aquest camp en el moment actual: **"Gairebé no es duen a terme rehabilitacions integrals, es fan sobretot actuacions petites, pis a pis. Poques vegades se't planteja un encàrrec d'un bloc sencer"**. El que sí que es treballa des d'un punt de vista unitari és, òbviament, la façana: **"A nivell de façanes sí que s'intenta aconseguir una imatge global i refer el que era el llenguatge antic de tot l'edifici, i fins i tot de dos o tres edificis junts"**. La dificultat en les redistribucions interiors és fruit de l'estructura de la població: **"Ens trobem que en una mateixa escala hi pot viure un senyor de noranta anys, un noi jove i un matrimoni de mitjana edat, i uns ho volen arreglar i els altres, no. És molt difícil fer coincidir interessos tan divergents, cosa que dificulta la rehabilitació d'immobles sencers"**.

Continuant amb aquest tema li demanem l'opinió sobre la recuperació d'espais al barri del Raval de Barcelona: **"Penso que és un tema molt delicat, perquè urbanísticament és perfecte, en teoria, però segurament no és tan perfecte per a aquell senyor que vivia en un dels habitatges que han decidit destruir"**. Aquesta intervenció per la força en una zona que ha anat creixent amb el temps fa que l'Emili es plantegi **"fins a quin punt hi ha autoritat per trencar una estructura urbana que s'ha anat fent al llarg dels anys"**.

El nostre arquitecte va treballar en un despatx a Barcelona els quatre anys posteriors a l'obtenció del títol, i ara ja en fa sis que es va plantar pel seu compte. Des de la perspectiva actual, doncs, ja pot mirar enrere: **"És dur haver-se d'enfrontar amb un client quan no ho has fet mai, no saps què és el que li has de dir. Tot es basa en la paraula i en la teva capacitat per fer-li entendre el que vols expressar, i d'això a l'Escola no te n'han ensenyat"**. I continua: **"De totes maneres, cal dir que és un tema difícil d'explicar, no sé si es tractaria de fer classes de psicologia o de màrqueting, però la realitat és que la topada amb el món laboral és una mica dura"**. Enfrontar-se a un client és complicat, com també ho és anar a les obres: **"Tècnicament t'ho han explicat tot, però com que no has fet pràctiques no saps ni el que és un totxo. Jo, i com jo segurament molta altra gent, no n'havia agafat mai cap, i el primer dia que vaig anar a l'obra els paletes no es reien de mi però gairebé!"**. Un flamant llicenciat coneix la teoria, és capaç de calcular grans estructures, però **"no sap la quantitat de ciment que s'ha d'utilitzar perquè s'enganxi un totxo amb un altre, i això és el que has d'aprendre els primers anys"**.

Deu anys com a professional de l'arquitectura ja han proporcionat a l'Emili una bona dosi d'experiència i la coneixença d'uns quants tipus de clients: **"Treballo tant amb particulars com amb promotors. Evidentment aquests darrers volen un producte amb el mínim cost i el màxim d'aprofitament, a diferència dels altres, que es de-**

canten pel que sempre han desitjat". Això vol dir, per tant, que **"s'agafa el paper blanc d'una manera diferent"**.

La promoció és una de les activitats que més beneficis generen amb el boom actual i que, per tant, ha proliferat: **"Qualsevol paleta que feia casetes per a un altre s'ha posat a fer-les per vendre-les ell mateix, i també hi ha gent que tenia un solar edificable i que ara el ven en parcel·les. Suposo que és qüestió del moment, d'aquesta venda a qualsevol preu"**. Que tothom es vegi en cor de fer negocis immobiliaris i de construir no significa, com en èpoques anteriors, una construcció de baixa qualitat: **"Es fan pisos molt petits, amb el mínim necessari, però ben fets. En això hi té molt a veure l'Administració i l'aplicació d'unes normatives i d'uns controls exhaustius que han arraconat la negligència pròpia dels anys 60, per exemple"**.

De clients particulars n'hi ha de molts tipus i cada un entra a l'estudi de l'arquitecte amb una idea diferent de com vol aquell habitatge que necessita: **"Ve molta gent a veure'm amb fotos retallades de revistes, o amb dibuixos fets a mà per ells mateixos, i em diuen que volen allò"**. Habitualment, l'Emili ha optat per presentar-los dues propostes: **"Una que és la seva, i l'altra, la meua. Les faig igual de bé, no faig trampa, però els intento demostrar per què jo no ho faria com ells diuen sinó d'una altra manera"**. No sempre se surt content d'aquest tipus de reunions amb els clients perquè **"n'hi ha que ho tenen tan clar que no volen veure ni un altre dibuix, només volen que els legalitzis el seu"**.

L'Emili confessa que li agradaria aconseguir fer una arquitectura versàtil: **"Em sembla que és molt important construir un habitatge que pugui anar creixent, que deixi portes obertes a una ampliació, que permeti que es pugui fer sense massa dificultats i sense trencar la idea original"**.

Saber com serà la casa del futur és complicat, però es pot preveure una mica tenint en compte les tendències actuals: **"La cuina es demana cada vegada més gran, perquè la gent hi vol fer vida. Els espais com la sala d'estar-menjador són, cada vegada més, polivalents, i les habitacions s'engrandeixen fruit de les necessitats d'aquells fills que quan es fan grans demanen poder-les convertir en una mena d'apartaments"**.

Pel que fa al procés creatiu, es tracta de paciència i concentració: **"M'acaro al paper blanc posant-hi tots els elements de què dispo: una topografia, una corba de nivell, una vista, una orientació, i a partir d'aquí i del paperet amb el programa, començo a embrutar fulls blancs fins que em surt un dibuix en el qual crec que ja afino"**. Es tracta d'aconseguir un disseny que satisfaci a l'arquitecte i també al client: **"Crec que és important arribar a fer-los viure com a tu et sembla que han de viure després d'haver escoltat les seves necessitats i els seus hàbits de vida"**.

Deixar l'arquitectura de banda és sempre difícil de fer per a professionals com l'Emili Cots Moreno, perquè sent la vocació de molt endins i és conscient que no sap caminar sense mirar enlaire i contemplar aquells edificis que cada dia adopten una tonalitat diferent.

“M’acaro al paper blanc posant-hi tots els elements de què dispo: una topografia, una corba de nivell, una vista, una orientació, i a partir d’aquí començo a embrutar fulls fins que em surt un dibuix en el qual crec que ja afino”

Emili Cots - Badalona (Barcelonès)